

soundscape transcription | Fissile Material: Reimagining Archival Purposes

The following transcript has produced from a series of interviews conducted in Spring 2022, which have been curated into a soundscape available [here](#).

This is an additional output as part of an (ongoing) independent research project entitled **'Fissile Material: Reimagining Archival Purposes'** conducted by Gervaise Alexis Savvias in Spring 2022.

This research project and larger work was funded and received ethical approval by the Institute of Advanced Teaching and Learning (IATL), University of Warwick.

All transcribing and translation has been enacted by the Primary Researcher (Gervaise Alexis Savvias) who is fluent in both languages (Greek and English).

Timestamps are available throughout for added accessibility.

The English translation begins at page 4.

[**TW**: mention of sexual assault throughout the translation]

Greek:

[00.00—00.27]

Ήταν στην γειτονιά μας τζαι δεν είχαμε κανένα πρόβλημα. Μετά που έγιναν η φασαρίες, έφυαν. Στήν Ορούντα, είχαμε επτά με οχτώ οικογένειες Τουρκοκυπραίους, αλλά ήταν πολλά αγαπημένη [όλη τους]. Εγίνονταν ο γάμος του ενός, ήταν ο γάμος του άλλου, ήταν να παίξ.

[00.28—00.47]

Είχαν εθνικές επετείους, είχαν θρησκευτικές γιορτές τζαι πάντα έβαλαν μεγαφωνα. Παγαίναμε πάνω σε ένα υψωμα, έτσι μικροί, τζαι παρακολουθούσαμε, τους βλέπαμε, να δούμε τι έκαναν. Που ακούαμε τον Χότζα στις γιορτές που έκαμναν στο σχολείο τους.

[00.47—01.09]

[...] Τα ψωμιά που ζύμωναν στον ψηλοφούρνο που έκαμναν οι Τουρκοκυπριοί ήταν να μας φέρουν, [ερκούνταν] τζαι δεν είχαμε πρόβλημα. [...] Μετά πιος τα έκαμαν...

[01.10—02.09]

Λοιπόν, στην μια πλευρά είπα σου το χωριό μου ήταν σχεδόν ενωμένο με την Τουρκική συνοδεία της Πάφου. Τζαι που την άλλη πλευρά, σχεδόν ενωμένο με ένα μικρό Τουρκοκυπριακό χωριό που λέγεται «Λεμπα». Θυμούμαι και τα ονόματα τους, θυμούμαι τον Χαλλίλι, αυτός ερχότανε με τα βόδια. Δεν είχαμ μηχανή τότε για να κάνουμε το χωράφι, και αυτός ερχότανε με το άροτρο του και τα δυο του τα βόδια, πάντα έτσι πρωί, πριν το ξημέρωμα που ήταν να οργώσει το χωράφι. Τον πληρώνε [ο πατέρας μου], ήταν σαν επάγγελμα, αλλά ήταν και βοήθεια, αλλιλεγή. Την γυναίκα του την θυμούμαι την λέγανε Φατμα, και δίπλα ήταν το σπίτι της Αισεν, υπάρχουν ακόμη τα χαλάσματα εκεί. Ξέρω την εγγονή της Αισεν.

[02.10—02.55]

Ειχάμεν μια παρα πόλη καλή οικονομική ευμάρεια στην Κύπρο [όχι σαν οικογένεια], πιο γενικότερα. Είχαμε πολλά καλές σχέσεις. Εμείς μέναμε σε σπίτι από πίσω από τις Κεντρικές Φυλακές και ο γείτονας μας, ο δεξιά μας και ο αριστερά μας, ήταν Τουρκοκυπριοί που έζησαν εδώ πέρα. Μεγάλωσα με αυτούς, ήταν παιδιά εξαιρετικά, και η δυο αριστούργη του English School [of Nicosia] [τα παιδιά]. Θυμάμαι το πάρτι του ενός παιδιού, ζήτησε να φαί ένα καρπούζι μόνος του παγωμένο και να βγάλω συνέχεια φωτογραφίες.

[...]

[02.55—03.21]

Ήταν τα τανκς μέσα στον δρόμο, με τον χειριστή. Έτοιμοι να πας πυροβολήσουν!
«Σταματά, σταματά!» λαλω του [...]. Ηρτεν ο ένας Ελλαδίτης [τζαι λαλείς μας], «Δεν βλέπετε ότι ούτε και μηγα δεν περνά!» λαλεί ο Καλαμαράς, [...] ουλον καλλαμαράδες στους δρόμους.

[03.22—04.02]

Από τους εθνικιστές και τους δικούς μας και τους Τουρκοκυπραίους, λοιπόν, έπαιζαν τον ρόλο της συνερεφτικής δύναμης τότε, [...] με εντολή των Ενωμένων Εθνών, με εντολή του Συμβουλίου Ασφαλείας, Βρετανικά στρατεύματα ήτανε στην Κύπρο. Και θυμάμαι ότι έγιναν ανταλλαγή πηρω μεταξύ [...] παραστρατιοτικό, [τζαι] είχαν δυο θύματα, ένα Τουρκοκυπριο, γιοσ μιασ φυλικησ οικογένειας, τζαι ένας Ελληνοκυπριοσ, τζαι τζινοσ γιοσ φίλου του πατέρα μου.

[04.03—04.14]

Έναν θυμούμαι τι έγιναν ακριβώς αλλά αφήκαν μας τζαι επεράσαμεν. [...] Τζαι στην εβδομάδα, έγινε η εισβολή.

[04.15—05.06]

Έζησα και την διάρκεια της πραξικοπηματική χρονική περίοδο [...] που ήταν [κακή] κατάστασή, με την ΕΟΚΑ Β', με την συμπεριφορά της Χούντας μέσω των αξιωματικών στην Κύπρο, με τα Χουντικά συνθήματα που διάλητηρησαν τον κόσμο βασικά, με την αντίσταση πού είχαν ενάντιο της Κυβέρνησης. Της ημέρας της εισβολής, [...] καταρχήν τα Τούρκικα πλοία τα βλέπαμε την πρώτη μέρα του πραξικοπήματος επειδή απόσταση το σημείο της εισβολής από την Τουρκία ήταν πολλά κοντά, [...] ήταν περίπου 40 ναυτικά μίλια.

[05.07—05.35]

Εβλέπαμε τις φωθκίες [πάνω] στον Πενταδάκτηλο. Είσην διορισμένες μέρες που εφύαμε τζαι επήγαμεν πάνω στο βουνό. Εμνήσκαμε ουλή μέρα τζαι ερκούμαστεν την νύχτα.

[...]

Εν ήξερες [τι ήταν να γίνει]. Επιάναμεν μια βαλίτσα, εβάλαμεν την μεστό αυτοκίνητο. Δεν ήξερες αν ήταν να γυρίσεις πίσω διότι βλέπαμε τους άλλους που ήρθαν στο χωριό μας ότι έπιαν την βαλίτσα τζαι έφυαν, νομίζοντας ότι ήταν να γυρίσουν πίσω τζαι εν εγύρισαν πίσω.

[05.36—06.28]

Το '63 εφυσίν τζαι επήγαν οι Χριστιανοί πού ποτζί τζαι έχτισαν κρεμάλες. [...]

Είχαν διαμάχες μεταξύ τους, άσχετος αν πρώτα ήταν φίλοι. Τότε ήταν το πραξικόπημα της Χούντας. Ήσαν η Καλαμαράδες τζαι έριξαν την Κυβέρνηση [ποδά]. Τζαι εν μας αφήναν να πάμε [...] έκλεισαν τους δρόμους με τα τανκς. Επιχείρησεν ένας, άνοικε λίγο το curfew για να παμέ στην οικογένεια μας. Τζαι κοντά μας ήταν τα Τουρκικά χωριά, εθωρούσαμε τους αλεξιπτωτιστές που έπεφταν, λίγο έξω απ' το χωριό μας!

[06.30—06.36]

Αλλά όταν επότιζα ακούα τις σφαίρες που έπεφταν μέστο περβόλι.

[06.37—07.21]

Ξυπνήσαμε με τα αεροπλάνα, με το θόρυβο των αεροπλάνων που πετούσαν χαμηλά Βγήκαμε έξω, είδαμε ότι [τα αεροπλάνα] είχαν το ημισέληνο και λεμε «ΕΙΣΒΟΛΗ!», τζαι έβλεπα τους αλεξιπτωτιστές που έπεφταν.

Η μαμά μου ήταν νοσοκόμα, τζαι καλούσαν τους νοσοκόμους, όπως και τους αστυνομικούς [...] να παρουσιαστούν. Οποταν, φύγαμε με την αδερφη μου τζαι μετακινουμασταν σε χωριό σε χωριό. Άνοιγαν τα σπίτια τους ο κόσμος, τζαι φιλοξενούσαν μας, μας έκαναν φαγητό. Το θυμάμαι σαν ήταν εχτές, χρησιμοποιούσαν μεγάλες κατασρόλες και έκαναν ποσότητες φαγητού.

[07.22—07.42]

Την Δευτέρα, δηλαδή την τρίτη ημέρα μέρα της εισβολής διατάχτηκε [...] αποφασίστηκε εκχειρία [εμείς σταματήσαμε] η πλευρά η Ελληνική σταμάτησε να χτυπά, ενώ οι Τούρκοι συνέχισαν και κατέβαζαν εξοπλισμό, κατέβαζαν προσωπικό.

[07.43—08.11]

Ζούσε μια δεκατετράχρονη τότε τον καιρό της εισβολής και την εβιάζαν καταεπανάληψη, δηλαδή για δυο, τρεις μήνες. Μόνο η μάνα της το ήξερε! Δεν το είπε σε κανένα, ούτε όταν παντρεύτηκε και η ίδια έκανα παιδιά. Κανένας δεν το ξέρει και μόνο η μάνας της ήξερε. [...]

[08.13—08.48]

[...] Ο Καραβάς, Λάβιθος, 6η του Αυγούστου σε περίοδο εκχειρίας. Η δεύτερη εισβολή ξεκίνησε της 14η Αυγούστου. Επίσημα είπαν οι Τούρκοι [...] οι συνομιλίες έληξαν τότε στην Γενεβή και ήβραν την ευκαιρεία και προόρισαν [την εισβολή]. Αλλά από τις 31/07 μέχρι τις 14/08, υποτίθεται ότι είχε εκχειρία. Και κατέλαβαν μεγαλύτερο κομμάτι [του νησι] που κρατούν σήμερα, αρκετό μεγάλο κομμάτι.

[08.49—09.20]

[...] Ηρτάν πρόσφυγες ει'στο χωρκιό μας, εδόκαμεν τους ρούχα τζαι φαγητό. Τζαμέ στα σπίθκια τα όφκερα τα Τουρκικά πού εφίασιν εμπήκαν πρόσφυγες ήταν δίπλα που την γιαγιά μου. Έφεραν μωρά. Ότι ειχαμεν εδώκαμε τους, τζαι ρούχα εδώκαμε τους, τζαι φαγητά.

[09.21—10.17]

Πως θα ήταν η ζωή τους, αλλάζαν τα σχέδια τους, τα όνειρα που πολλοί νέοι είχαν διαλύθηκαν με μιας, έγιναν πιο ρεαλιστές, πιο πραγματιστές τζαι έπρεπε να δουν την πραγματική ζωή. Ζούσαν με συσσίτια, με την ξένη βοήθεια σε είδος που ήρθε από το εξωτερικό, τρόφιμα, ρούχα. Η ανασφάλεια που ένιωθαν ο κόσμος, ο φόβος, αυτά που βίωσαν. Αλλά [...] τα ίδια ένιωθε και η πλειοψηφία των Τουρκοκυπριαίων. Μετακίνηση πληθυσμού, πήραν τους Τούρκοκυπραίους από την νότια Κύπρου [από την Πάφο, την Λεμεσό] και τους πήραν στην βόρεια Κύπρο.

[10.18—12.21]

Ομιλητής Α: Τελοσπαντον, [...] ήταν προμελετημένο φαίνεται. Εμείς είμαστε ακόμα στο χωριό και έλεγε σκυλουρα του BBC.

Ομιλητής Β: [...] Τι ήταν η αντίδραση της κοινωνίας/του χωριού όταν έφτασαν σαράντα άτομα στο χωριό?

Ομιλητής Α: Φιλοξένησαν μας τέλεια. [...]

Ομιλητής Β: [αλλά] να μαγειρέψεις για σαράντα άτομα!

Ομιλητής Α: Σαράντα άτομα! Ήταν καλοκαίρι [...]. Είχαν μποστανία, ντομάτες, αγκουρακία, λαζάνια τζαι καρπουσζι. Ότι φανταστείς! Βαφτίσαμε το μωρό, το βρέφος επειδή ήταν πόλεμος, δεν ήξερες [τι ήταν να γίνει] εφεφκάμε σαν προχωρούσαν οι Τούρκοι. Εφίαμεν που Αλλώνα τζαι επήγαμε βουνά στον Μητσερό τζαι έχει ένα μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονα, [ναι...] το μοναστήρι. Ούτε με καλόγριες τις έβαλαν μέσα. Εμείναμε έξω, ήταν πετρόχτιστος [ξέρεις...]. Τζαι εισέν τρύπες. [...]

[12.22—12.48]

Εχαθηκα τούτες οι φιλίες του '64 με τα γεγονότα, μετά ήταν ο πόλεμος του '74. Λοιπόν όμως μετά που άνοιξαν τα οδοφράγματα του 2003 και γίνεται η διακίνηση ελεύθερα έχω επαναστατήσει με αυτούς του φίλους μου, κάποιους παιδικούς φιλικούς και κάποιους φίλους τους γονειούς μου.

[12.49—13.28]

Έκαμναν τραπέζια, έπαιρναν έναν κοτόπουλο.

[...] Νοσταλγία. Νοσταλγία... για το πως εζούσαμεν. Εκάμναμεν διακοπές το καλοκαίρι και τι κάμναμε! [...] Τώρα, δεν βρίσκουμε καιρό να αναπνεύσουμε. Πόσο γρήγορα παίρνα ο καιρός. Γέρνουμε τζαι εν το καταλάβουμε.

[13.29—14.01]

Τζαι όταν επαντρεύτηκα τζαι μετά την εισβολή, πολλά ύστερα ηρτεν το τηλέφωνο.

Παρά πολλά ύστερα! Δεν είχαμε τηλέφωνο. [...] Δεν υπήρχε η CΥΤΑ. [...] Είχε ένα τηλέφωνο στο καφενείο μόνο, έπρεπε να πας στο καφενείο να πιάσεις [τηλέφωνο τη] Λευκωσία. [...] Απλά, νομίζω το '63 ηρτεν τζαι το νερό.

[14.02—14.24]

Τις παραδόσεις, [...] εμείς όμως, [...] δεν τα βιώνουμε. Άλλαξε η ζωή.

Για τους παλιούς, ήταν τρόπος ζωής εκείνη. Αρκετά πράματα άλλαξαν.

[14.24—15.07]

[Εγώ] ένα κάμω τα χαλούμια μου, που μου αρεσκει να τα καμνω μόνη μου. Εγώ με τον τροπο μου, ξέρω όταν πάμε εν θα τα κάμνουν. Εγώ προσπαθώ τα πράγματα τα παλιά, να κρατώ τα έθιμα μου, να μην τα αφήσω τέλεια. Αρέσκει μου. Να κάμνω τις φλάουνες μου το Πάσχα θεωρώ και νιώθω ότι θέλω να το κανό.

Τα Χριστουγεννα, άλλο να ζυμώσω τα ψωμιά μου στο ξηλόφουρνο, να κάνω τις κουραμπιέδες μου. [...]

[15.08—15.40]

[...]

Είχαν φάρμες, τώρα αυτό εξαφανίστηκαν.

Πούλησαν τις περιουσίες οι πιο πολλοί σε ψηλές τιμές αλλά υποθήκευσαν τον μέλλον τον μελλούμενων γενιών.

*

English:

[00.00—00.27]

They [Turkish-speaking Cypriots] grew up with us, in our neighbourhoods; we had no particular [communal] problems [in the village]. Following the various events of Cyprus [1964 and the invasion of 1974], they left. In the village of Orounda, we had seven or eight Turkish-speaking Cypriot families, but all of us were connected and they were members of the community. Weddings would happen, and everyone [within the community] would go to each other's [regardless of ethnicity/religious beliefs].

[00.28—00.47]

They had various national celebrations, various religious holidays, and they always used to set up loudspeakers. We used to climb up as children to various heights and hills and we used to watch, to see what their holidays/festivities were all about. We heard the Hoja [the Turkish word for teacher/preacher] attending various celebrations taking place at their [Turkish speaking] schools.

[00.47—01.09]

The bread made in the big clay ovens; Turkish-speaking Cypriots used to bring us loaves of bread; we had no issues in the village. In the years following, who's to say who started all the political issues...

[01.10—02.09]

At the edge of our village [in Paphos], we were [practically] geographically connected to a Turkish-speaking Cypriot village in Paphos called Lemba. [...] I remember the names of some of the Turkish-speaking Cypriots, I remember Hallili, he used to come [on the cusp of sunrise] with his cattle. Back then, we didn't have machinery [to cultivate the land], and he used to come [to our farm] with his cattle and tillage, always first thing in the morning before sunrise, in order to cultivate the land. [My father] would pay him, both as respect towards his expertise, but as a form of help, or otherwise, financial assistance. I remember his wife, they called her Fatma, and next to her house, was Aysen. The ruins of their houses are still there, and I know Aysen's granddaughter [to this day].

[02.10—02.55]

There existed a particularly positive economic growth in Cyprus, not with regards to our specific family, but more widely [generally speaking]. We had good relations [with Turkish-speaking Cypriots]. Our house was located behind the State Prison and our neighbours, both the house to the left and the right were Turkish-speaking Cypriots. I grew up with the sons of these two families, and they were lovely boys. Both of them were top-class students at the English School of Nicosia. I remember the birthday party of one of these boys, in which he simply asked to eat a chilled watermelon by himself and for me to take photographs of him as he ate.

[inaudible]

[02.55—03.21]

The tanks were in the road, with their operator mounted. They were ready to fire! "Stop! Stop" I shouted. And then, a soldier of the Greek Army shouted to us: "Can't you see? Nothing passes through this checkpoints, not even a fly!" The roads were filled with army soldiers sent from Greece [during the late 60's and into the 70's]

[03.22—04.02]

At the time of the warm-up to the invasion, there existed various militia groups in Cyprus. Equally, under the auspices of the Security Council and the United Nations, British army troops were sent to quell the various political instability. [This was also enforced as per the [Treaty of Guarantee 1960](#)] I remember the missile exchanges between militia groups, or otherwise, and there were two [particular] victims: one a Turkish-speaking Cypriot, the son of a childhood family I grew up with, and a Greek-speaking Cypriot, the son of one of my father's friends.

[04.03—04.14]

I don't remember exactly what happened, but the tanks let us pass. And within a week, the invasion was underway.

[04.15—05.06]

I lived throughout the months of the Greek military junta's establishment of a de-facto government in Cyprus. It was a horrible time, with [EOKA B](#) and the Greek military junta's attitudes rife throughout Cyprus—both through the military personnel stationed in Cyprus, with their military chants—which essentially poisoned the minds of the Cypriot people. The day of the invasion, you could see [with the naked eye] the point which Turkey descended upon Cyprus, as Turkey itself was only about forty nautical kilometres away.

[05.07—05.35]

We could see the fires up in the Pentadaktylos Mountains. There were days that we fled and went up into the mountains in our villages. We stayed up there all day, and would only come down at night-time. You had no idea what or could happen. We used to pack a bag/a suitcase and have it at-the-ready in the car. You had no idea if you were coming back; we saw the Cypriots who came to our village that would arrive with nothing but a light suitcase. They fled thinking they might go back, but that never happened.

[05.36—06.28]

In 1963, Christian Greek-speaking Cypriots went into various villages with their nooses, ready to hang Turkish-speaking Cypriots. There was issues and friction between them, regardless on how they grew up in intercommunal villages. The Greek military junta had taken a hold over the people's minds and the government at the time. The Greeks came and overthrew the government here. And they wouldn't let us cross or move; they had closed all the roads with tanks and troops. We're not sure how, but one of them [Greek army officials] was convinced to lift the curfew that was in place in order for us to get home. [...] And right by our village was a Turkish-speaking Cypriot village, and we saw the missiles and bombs dropping, just a tiny bit outside of our village!

[06.30—06.36]

But as I was watering [the field], I heard the sound of missiles and bullets ringing in the air.

[06.37—07.21]

We woke up to the noise of warplanes flying nearby. We rushed outside, saw the crescent moon [representative of the Turkish flag] and screamed: "INVASION!" and in the distance, we could see the bombs dropping down.

My mother was a nurse, and all of them were being called, in the same way the police was, to present themselves for duty. Following this, my sister and I went from village to village as refugees. People opened their houses to us, they hosted and took care of us, they cooked us meals. I remember it like it was yesterday: they used big cooking pots and made generous amounts of food [to feed the masses].

[07.22—07.42]

On Monday, the third day of the invasion, a ceasefire was ordered. Our side, that is, the Greek-speaking side, ceased military operations, but Turkey continued—increasing their military personnel, presence and weaponry on the island.

[07.43—08.11]

There was a fourteen-year-old girl at the time of the invasion, and they repeatedly raped her, over the course of two to three months. Only her mother knew! She never said anything to anyone, not even when she married and had children. No one ever knew, only her mother.

[08.13—08.48]

On the 6th of August, the villages Karavas and Lavithos were seized and came under Turkish control at the time of a supposed ceasefire. The second instalment of the invasion occurred on the 16th of August. Turkey, alongside the other Guarantors of Cyprus, had concluded peace talks in Geneva, Switzerland and used this timing to continue their invasion. But from the 31st of July until the 14th of August, there was a supposed ceasefire. And perhaps due to this, they came to control and occupy a much larger piece of geographical terrain of the island—which is large enough in the first instance.

[08.49—09.20]

Refugees came to our village, we gave them clothing, food. In the houses that were deserted by the Turkish-speaking Cypriots, we opened up these spaces to the refugees that came looking for shelter. These houses were right next to my grandmother's house. They brought children. Whatever we had, we offered it to them: food, clothing, anything.

[09.21—10.17]

[The youth] would come to wonder what their lives would have been [had it not been for the invasion]. They changed their plans, many had their dreams shattered in mere moments, they became realists, pragmatic, they had to see life for what it really was. They ate at soup kitchens, with foreign help that came from abroad in the form of clothing, relief and food. People were insecure, they were scarred by all they had suffered. But this is all to say that the Turkish-speaking Cypriots probably equally felt the same way. The forced displacement of people, Turkish-speaking Cypriots from the south of the island (from the cities of Paphos, of Limassol) moved to the northern part of Cyprus.

[10.18—12.21]

Voice A: Anyways, it seems to have been pre-planned. The invasion, that is. We were in our village at the time, and I remember the BBC reporting [that they had sacked our village].

Voice B: I wonder: what was the response of the general community and village when forty refugees arrived?

Voice A: They took great care of us!

Voice B: But cooking for forty people.

Voice A: Forty people! It was summer, I remember. They had fresh tomatoes, cucumbers, fresh lasagne made [for us], and watermelons. Anything and everything you can imagine! We baptised [my sister's] baby, because during the time of war, you had no idea what might happen. Turkish troops were advancing constantly. We left the village of Allona and went to the mountains, in Mitsero, where there was a small monastery of the Saint Panteleimon. They would not even allow widows in! We stayed outside the stone-built monastery, filled with [bullet] holes.

[12.22—12.48]

[My] friendships of 1964 were lost, particularly following the political instability and invasion and war of 1974. After the [Green Line checkpoints](#) opened in 2003, and the freedom of movement was allowed, I've been able to rekindle some of these friendships, some of them friends from when I was growing up, others with friends of my parents who are still alive.

[12.49—13.28]

We used to gather and have massive spreads of food, we used to cook whole chickens! Nostalgia, so much nostalgia... for the ways we used to live. We used to enjoy our summer holidays, and what *didn't* we get up to! And now, we barely find time to breathe. Time rolls by so quickly. We're getting older and we don't even realise it.

[13.29—14.01]

And when I got married, and after the invasion of 1974, a long time passed before the telephone came to our village. Years later! We had no phone, [CYTA](#) didn't exist up in the village. We had one phone in all of the village, in the local café, and you'd have to go there in order to call anyone in Nicosia. But I do think, somewhere in 1963, that's when we first had water come to the village [as opposed to using a the traditional well point].

[14.02—14.24]

Our traditions, though, we don't uphold them. Life has changed.
For those that came before us though, that was a part of life. Many things have changed.

[14.24—15.07]

I continue to make my halloumi, which I enjoy as a practice by myself. I have my ways, and I know when I leave this world, no one will carry on [these practices]. I try as much as possible to hold onto my traditions, my cultural and cuisine practices, I don't want to let go of them. I enjoy them! I like making my traditional pastries for Easter—I feel I need to, and I want to. During Christmas, I enjoy making my fresh bread, and my sweet pastries.

[15.08—15.40]

[inaudible]

They had farms, but now they've disappeared or no longer exist. These big green houses no longer exist. The land was sold for extremely high prices, and they've secured the financial futures of their future generations.